

Arrest

nr. 209 361 van 17 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 maart 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. RAHOU, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, geboren te Shkoder op 27 juli 1996.

Verzoeker verklaarde op 24 maart 2017 het Rijk te zijn binnengekomen en vroeg op 4 april 2017 de erkenning van de hoedanigheid als vluchteling aan.

Op 29 juni 2017 besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen adviseert om verzoeker niet terug te leiden naar Albanië.

Op 11 juli 2017 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 14 augustus 2017 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf in het Rijk.

Op 15 augustus 2017 werd verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Op 6 maart 2018, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, met motieven:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer

naam: V.

voornaam: A.

geboortedatum: 27.07.1996

geboorteplaats: Shkoder

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

-tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldige inreisstempel

13 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene werd op 18/08/2017 op heterdaad betrapt op diefstal met braak (PV nummer BG.17.L2.004121/2017) en werd ter beschikking van het parket van Brugge gesteld. Hij staat sinds 14/08/2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van diefstal met braak, inklimming, valse sleutels als dader of mededader, feit waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

S artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

El artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Betrokkene werd op 18/08/2017 op heterdaad betrapt op diefstal met braak (PV nummer BG.17.L2.004121/2017) en werd ter beschikking van het parket van Brugge gesteld. Hij staat sinds 14/08/2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van diefstal met braak, inklimming, valse sleutels als dader of mededader, feit waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

El artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen, hem betekend op 14/07/2017. De betrokkene heeft geen bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing

De betrokkene heeft in het formulier hoorrecht ingevuld op 04/04/2017 verklaard een duurzame relatie in België te hebben en veel familie in België te hebben (vader, moeder, zus, neef). Betrokkene heeft ook verklaard niet terug te willen keren naar Albanië omdat hij bij zijn terugkeer vermoord zou worden.

Betrokkene heeft op 04/04/2017 een asielaanvraag ingediend. Deze asielaanvraag werd op 29/06/2017 afgesloten door met de beslissing van het CGVS: weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming. Op basis van de artikelen 55/2 en 55/4 van de vreemdelingenwet werd hij uitgesloten van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus.

De betrokkene heeft op 31/10/2017 in het formulier hoorrecht verklaard een duurzame relatie in België te hebben, maar toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met zijn partner voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het bestaan van een gezinsleven tussen minderjarige kinderen en ouders en minderjarige broers en zussen wordt zonder meer aanvaard (EHRM 24 maart 1998, nr. 40456/83, Olsson v. Zweden; no. 4694/03; EHRM 6 april 2010, Mustafa en Armagan Akm v. Turkije, par. 19). Voor het bestaan van een gezinsleven tussen meerderjarige kinderen hun ouders en meerderjarige broers en zussen zullen bijkomende elementen van afhankelijkheid moeten worden aangetoond, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, worden aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat cde relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Nergens uit het administratief dossier blijkt dat er sprake is van een meer dan gewone afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de door hem vermelde familieleden. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van: "artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, artikel 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet van 18.12.1980. Schending van artikel 3 en 8 EVRM. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel. Schending van de hoorplicht van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van het vermoeden van onschuld in strafzaken."

In het eerste onderdeel licht verzoeker toe:

"Eerste onderdeel.

Artikel 7, eerste lid, 1° vreemdelingenwet bepaalt dat de minister een bevel geeft wanneer de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De beslissing stelt dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldige inreisstempel.

Verzoeker stelt dat zijn paspoort niet werd onderzocht. Hij is destijds in België aangekomen en heeft het statuut van vluchteling aangevraagd. In dat kader is geen inreisstempel vereist. In die zin gaat het motief niet op."

2.1.2. De verwerende partij merkt correct op dat de asielaanvraag al op 29 juni 2017 negatief is afgesloten door middel van uitsluiting dv vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus en een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgereikt (bijlage 13^{quinquies}). Het loutere feit België te zijn binnengekomen zonder inreisstempel maakt niet dat verzoeker aantoonde in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) vereiste documenten. Verzoeker weerlegt niet dat hij geen vereiste documenten bezat op het ogenblik dat hij op heterdaad betrapt werd bij een diefstal met braak. Verzoeker toont met zijn stelling niet aan dat artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet is geschonden.

Dit onderdeel is ongegrond.

2.2.1. Het tweede onderdeel stelt:

“De beslissing steunt verder op artikel 7, eerste lid, 3°, met name dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Er wordt gesteld dat verzoeker op heterdaad betrapt werd op 18.8.2017 bij diefstal met braak en hij sinds 14.8.2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat staat, feit waarvoor hij veroordeeld kan worden. Dit motief is feitelijk onjuist. Verzoeker is niet op heterdaad betrapt. De feiten waarvan hij beticht wordt hebben betrekking op 25.7.2017-26.7.2017 en verzoeker werd op 14.8.2017 van zijn vrijheid beroofd. Het motief is ook gewoon onmogelijk daar het stelt dat de betrapping op heterdaad zou dateren van 18.8.2017 en de arrestatie van 14.8.2018. De zorgvuldigheid in de beslissing is ver zoek. Het motief is feitelijk onjuist.”

2.2.2. Verzoeker merkt correct op dat hij niet op heterdaad werd betrapt op 18 augustus 2017. Uit het administratief dossier en ook uit de bestreden beslissing blijkt dat deze datum een loutere materiële vergissing is: de bestreden beslissing stelt dat verzoeker sinds 14 augustus 2017 is aangehouden. Een aanhouding kan niet plaatsgrijpen voor het plegen van een misdrijf. Zoals verzoeker zelf stelt, gebeurde de betrapping op heterdaad op 25 juli 2017 en is hij van zijn vrijheid beroofd op 14 augustus 2017. Kritiek op deze materiële vergissing kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De verwerende partij merkt juist op dat verzoeker maandenlang is aangehouden tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Uit het stuk 3 (beschikking raadkamer van 6 maart 2018), dat verzoeker toevoegt aan zijn verzoekschrift, blijkt dat de feiten zich voordeden van 25 juli 2017 tot en met 26 juli 2017.

Determinerend is dat verzoeker op heterdaad is betrapt voor een ernstig misdrijf (braak met inklimming) en hij hiervoor maandenlang is aangehouden, wat wijst op de ernst van het misdrijf en het bestaan van ernstige schuldaanwijzingen. Ook in stuk 3 van verzoeker valt te lezen dat er voldoende aanwijzingen van schuld bestaan en dat de raadkamer oordeelt dat het gevaar voor recidive groot is en dat er gevaar bestaat dat verzoeker zich zal onttrekken aan het verder optreden van het gerecht, *“gezien hij geen vaste bindingen (woonst-werk) heeft met ons land”*.

Verzoeker toont met zijn stelling niet aan dat artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet is geschonden.

Dit onderdeel is ongegrond.

2.3.1. Het volgend onderdeel luidt:

“Derde onderdeel.

De beslissing legt verzoeker een bevel op om België te verlaten, evenals de staten van het Schengenacquis.

Verwerende partij is er perfect van op de hoogte dat de beslissing voor verzoeker niet uitvoerbaar is en dit om een dubbele reden: de beslissing van de CGVS stelt dat verzoeker gevaar loopt in Albanië en er niet naar teruggezonden kan worden; de raadkamer legt als voorwaarde voor de opheffing van het bevel tot aanhouding op dat verzoeker bij zijn ouders in België verblijft.

Het is opvallend dat de bestreden beslissing als motief hanteert dat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend en dat deze asielaanvraag op 29.6.2017 werd afgesloten door een beslissing CGVS met name weigering asiel en subsidiaire bescherming, maar dat de beslissing de cruciale passage in het besluit van de CGVS eenvoudigweg niet vermeldt. Dit is geen ernstige bewijsvoering.

De CGVS/CGRA heeft inderdaad gesteld:

"J'attire l'attention du Secrétaire d'Etat... sur le fait qu'il ressort des constatations qui précèdent que vous avez établi de manière convaincante qu'il est question dans votre chef d'une crainte fondée de persécution au sens de la Convention de Genève relative au statut des réfugiés. Le CGRA estime dès lors que vous ne pouvez ni directement, ni indirectement être renvoyé en Albanië."

Ondanks het feit dat de aandacht van de Staatssecretaris uitdrukkelijk geappelleerd wordt, negeert de beslissing dit belangrijk gegeven. De beslissing schendt zo de elementaire regels van motivering en fair play. De beslissing geeft geen enkel motief waarom in die omstandigheden dan toch een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven.

De beslissing negeert ook de beslissing van de raadkamer die stelt dat verzoeker bij zijn ouders in België moet verblijven. Ook hier is de motivering en de fair play geschonden door dit element, dat gekend was of moest gekend zijn door verwerende partij, niet te betrekken en het eenvoudigweg te negeren.

Het is een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel om toch een bevel af te leveren wanneer verwerende partij er perfect van op de hoogte is dat verzoeker aan dit bevel gewoonweg geen gevolg kan of mag geven.

Dergelijk bevel gaat in tegen de vermelde principes van behoorlijk bestuur."

2.3.2. Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de motiveringsplicht, van de *fair play*, van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk haar besluit heeft genomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken. De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

2.3.3. De stelling dat verzoeker niet gedwongen mag verwijderd worden naar Albanië is correct, gelet op de niet terugleidingsclausule, voorzien in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Dit gegeven belet de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Een bevel om het grondgebied te verlaten is niet een gedwongen verwijderingsmaatregel. De verwerende partij stelt correct dat niet zonder meer kan besloten worden dat de bestreden beslissing niet uitvoerbaar is. Zoals de verzoekende partij opmerkt, kan verzoeker er voor kiezen naar een ander land te gaan, ten titel van voorbeeld Montenegro, om zich bij zijn zus te voegen. De Raad ziet in dit geval niet in waarom een bijkomende motivering nodig is, nu er een niet terugleidingsclausule bestaat. De verwerende partij geeft in haar nota duidelijk te kennen dat een terugkeer naar Albanië niet aan de orde is.

Waar verzoeker opmerkt dat de bestreden beslissing de voorwaarden van de beschikking van de Raadkamer van de correctionele rechtbank tot in voorlopige vrijheidsstelling miskent, nu deze opleggen dat verzoeker bij zijn ouders moet verblijven, gelden deze voorwaarden uiteraard niet voor een verblijf in het buitenland. Verzoeker toont niet aan op grond van welke wettelijke bepaling de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris door deze beschikking niet meer een bevel om het grondgebied te verlaten mag geven of ten gevolge waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gebonden zou zijn door de inhoud ervan.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Evenmin is de bestreden beslissing onzorgvuldig genomen.

Het beginsel van de *fair play* houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit. Zij moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit niet het geval is.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is niet het geval.

Verzoeker maakt de schending van de aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk. Ook dit onderdeel is ongegrond.

2.4.1. Het vierde onderdeel luidt:

“Vierde onderdeel.

Het bevel stelt bij toepassing van artikel 7, alinea 1,3° vreemdelingenwet dat uit de feiten die aan verzoeker ten laste worden gelegd kan afgeleid worden dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoeker is niet veroordeeld; de strafzaak moet nog ten gronde behandeld worden; hij geniet van het vermoeden van onschuld.

Als de feiten al aanleiding zouden kunnen geven tot een bevel, quod non, dient verwerende partij de rechtsgang af te wachten en kan zij pas na afwikkeling ervan oordelen of het gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Daarbij dient niet alleen een eventuele veroordeling, quod non, in aanmerking te worden genomen, maar ook de zwaarte van een eventuele straf en ook de persoon van verzoeker en de hem omringende omstandigheden zoals familie, integratie in de Belgische maatschappij, enz...

De beslissing is bijgevolg in strijd met het vermelde artikel 7 vreemdelingenwet; de beslissing is eveneens in strijd met de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het vermoeden van onschuld in strafzaken.”

2.4.2. Met deze grief toont verzoeker niet aan op grond van welke bepaling de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij een betrapting op heterdaad ertoe gehouden is een correctionele veroordeling af te wachten, temeer verzoeker gedurende maanden onder aanhoudingsmandaat is geplaatst, wat impliceert dat er ernstige aanwijzingen van schuld bestaan. Verzoeker ontkent niet dat hij op heterdaad is betrapt en geeft geen enkele aanwijzing of indicatie dat hij de diefstal met braak niet zou hebben gepleegd. Hij kan niet ernstig voorhouden dat dit misdrijf niet onder de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet valt. In de door hem voorgelegde beschikking van de raadkamer kan afgeleid worden dat de aanwijzingen van schuld ernstig zijn. Ook in stuk 3 van verzoeker valt te lezen dat er voldoende aanwijzingen van schuld bestaan en dat de raadkamer oordeelt dat het gevaar voor recidive groot is en dat er gevaar bestaat dat verzoeker zich zal onttrekken aan het verder optreden van het gerecht, *“gezien hij geen vaste bindingen (woonst-werk) heeft met ons land”*. De raadkamer houdt rekening met verzoekers ontkennen van het gebeurde, maar wijst erop dat diens uitleg weinig geloofwaardig is. De raadkamer legt uit dat er geen geloofwaardige uitleg is gegeven over zijn aanwezigheid in de garage, die zich bevindt aan de achterkant van het gebouw waar de diefstal van 15000 euro is gepleegd. Verzoeker herkent zichzelf op de bewakingscamera van dit complex. Verzoeker werd aangetroffen in het bezit van een grote som geld en geeft hierover een weinig geloofwaardige uitleg.

Het stond verzoeker overigens vrij ter gelegenheid van diens verhoor *“zijn persoon”* en de *“hem omringende omstandigheden zoals familie, integratie in de Belgische maatschappij enz. ...”* kenbaar te maken aan de verwerende partij. Met deze grief toont verzoeker niet de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht (zie ook bespreking derde onderdeel) en van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst op het *“vermoeden van onschuld”*. De Raad benadrukt dat dit een fundamenteel beginsel uit het strafrecht is, dat betrekking heeft op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De beslissing, waarbij de aanvraag van de verzoekende partij wordt geweigerd, is geen maatregel van strafrechtelijke aard, doch een administratieve rechtshandeling. Het *“vermoeden van onschuld”* kan niet

dienstig aangevoerd worden tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is van politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Bovendien heeft ook het EHRM in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak *Maaouia tegen Frankrijk*, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM, dat hiermee gerelateerd is.

Verzoeker maakt de schending van artikel 7 Vreemdelingenwet, van het motiveringsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vermoeden van onschuld in strafzaken niet aannemelijk.

Dit onderdeel mist grond.

2.5.1. Het volgende onderdeel licht toe:

“Vijfde onderdeel,

1.

Verzoeker betwist dat de beslissing kan stellen dat hij kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden, daar de openbare orde een precieze inhoud heeft.

Volgens onderstaande rechtspraak is hiervoor vereist dat er sprake is van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

In de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt gepreciseerd dat het begrip 'openbare orde' hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie arresten Rutili, punt 28 en Bouchereau, § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. Blz 15257, § 66).

In het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof dat opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Uit deze interpretatie blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om het verblijf te weigeren. In casu is er nog geen strafrechtelijke veroordeling.

De verblijfsweigering moet daarenboven gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden. Het Hof van Justitie interpreteert dit actueel karakter van de bedreiging dus in de regel in de zin dat moet worden vastgesteld dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. (RvV arrest nr. 165 107 van 31 maart 2016, Ramadan Ridvan t. Belgische Staat).

Verwerende partij beschikt over een zekere appreciatievrijheid en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een marginale toetsing uit en stelt zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats. Maar de Raad is wel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.

In casu wordt als enig feitelijk argument de betichting van diefstal met braak en de voorlopige hechtenis gegeven. Er is in casu geen veroordeling.

De raadkamer heeft verzoeker op 6.3.2018 in vrijheid gesteld en bevolen in België bij zijn ouders te verblijven. Wanneer de raadkamer van mening was dat verzoeker de openbare orde zou kunnen schaden zou zij hem niet in vrijheid hebben gesteld, alleszins zou zij hem niet onder voorwaarden in vrijheid hebben gesteld.

De bestreden beslissing is in die zin in tegenspraak met de beslissing van de raadkamer.

Verzoeker stelt dat de overheid op basis van deze feitelijke gegevens niet kon besluiten dat hij een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. Er is geen enkele aanduiding dat verzoeker door de ondergane voorhechtenis zijn les niet zou geleerd hebben. Er is geen enkele aanduiding van een negatieve evaluatie van het ondergaan van de gevangenisstraf.

3.

Er dient ook een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

5

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig. De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van driejaar wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

De beslissing houdt geen rekening met het feit dat verzoeker bij zijn ouders verblijft en niet terug kan naar Albanië omwille van zijn veiligheid.

De beslissing gaat voorbij aan het gegeven dat er nog geen veroordeling is, en dat het, quod non, om een eenmalig feit gaat.

De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur."

2.5.2. De verzoeker betwist het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat hij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Hij meent dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich enkel baseert op het plegen van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. Hij meent dat er geen sprake is van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie (hierna: het HvJ).

Integendeel met wat verzoeker beweert, steunt de bestreden beslissing op verschillende inbreuken die de openbare orde kunnen schaden. De bestreden beslissing moet in haar geheel gelezen worden. De bestreden beslissing verwijst in eerste instantie naar de gepleegde feiten van de diefstal met braak, naar het procesverbaalnummer en vooral naar de lange duur van de aanhouding, waaronder verzoeker is geplaatst, zijnde verschillende maanden (sinds 14 augustus 2017 tot 6 maart 2018), wat wijst op de ernst van de feiten. Deze feiten zijn recent, nu ze zich in 2017 voordeden. Verzoeker ontkent niet dat hij op heterdaad werd betrapt. Het ontbreken van een strafrechtelijke veroordeling op zich betekent nog niet dat diens gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden. Uit stuk 3 van verzoeker blijkt dat de raadkamer in de beschikking stelt de "gestoorde openbare veiligheid" te willen verzekeren door voorwaarden te bepalen voor de invrijheidstelling.

Bovendien wijst de bestreden beslissing erop dat de verzoeker is uitgesloten op basis van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, wat steun vindt in het administratief dossier. Dit impliceert dat verzoeker al een ernstig misdrijf heeft gepleegd, wat blijkt uit diens asielrelaas en de daarop volgende uitsluiting in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uitsluiting kan slechts indien er redenen bestaan om aan te nemen dat verzoeker in dit geval in diens herkomstland een ernstig misdrijf pleegde. In dit geval, wat blijkt uit het administratief dossier: het plegen van een moord, waarvoor verzoeker werd veroordeeld door de Albanese rechtbank. Ook dit toont aan dat verzoeker een ernstige en werkelijke bedreiging vormt voor het schaden van de openbare orde. Deze bedreiging is ook actueel nu de feiten dateren van november 2012, zoals verzoeker op pagina 1 van het verzoekschrift stelt.

Het geheel samen genomen toont aan dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving afgeleid kan worden. Verzoeker kan niet anders voorhouden. Zijn verwijzing naar rechtspraak, ook het arrest in de zaak C-348/09 van het HvJ, is niet dienstig. Het gegeven dat verzoeker in voorlopige vrijheid onder voorwaarden werd gesteld, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij uitging van onjuiste feitelijke gegevens of een niet correcte beoordeling verrichtte of kennelijk onredelijk tot haar besluitvorming kwam. Het gegeven dat verzoeker al van de Albanese veroordeling zijn "les" niet leerde, duidt aan dat hij een gevaar voor de schending van de openbare orde kan zijn.

De bestreden beslissing wijst er ook op dat een eerder bevel niet werd uitgevoerd door verzoeker, minstens dat hij dit niet aantoonde, motief dat niet is weerlegd door verzoeker.

Verzoeker voert de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel en meent dat er geen 'fair balance'-onderzoek is geschied. Ter ondersteuning verwijst verzoeker naar arresten van de Raad. Deze arresten hebben geen precedentswaarde en verzoeker toont niet aan dat diens geval vergelijkbaar is met de arresten, waarnaar hij verwijst.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Vooreerst toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing indruist tegen de redelijkheid of onwettig is. Bovendien is er een belangafweging gebeurd met de aangehaalde elementen in het kader van het hoorrecht. De bestreden beslissing zet uiteen waarom het familiaal leven in dit geval niet opweegt ten overstaan van de belangen van de maatschappij. Integendeel met wat verzoeker voorhoudt, brengt de bestreden beslissing zijn leven met zijn ouders in rekening. De bestreden beslissing stelt hierover dat er geen bijzondere afhankelijkheid van verzoekers ouders is aangetoond terwijl verzoeker meerderjarig is. Door te verwijzen naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geeft de verwerende partij te kennen dat er ook rekening is gehouden met de niet terugleidingsclausule. Bovendien bevat de bestreden beslissing geen gedwongen verwijdering naar Albanië en stelt deze enkel dat verzoeker België en het Schengengrondgebied moet verlaten.

Voor het overige herhaalt de Raad dat geen strafrechtelijke veroordeling over de gepleegde feiten in België in dit geval nodig is, gelet op de betrapping op heterdaad en de lange duur van verzoekers aanhouding en de Albanese veroordeling tot moord. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing onredelijk of onzorgvuldig is genomen (zie ook punt 2.3.). Hij toont niet aan met welk dienstig element geen rekening is gehouden. Hij maakt de schending van de in dit onderdeel aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk.

2.6.1. Het voorlaatste onderdeel van het enig middel stelt:

“Zesde onderdeel,

1.

Dat artikel 74/13 vreemdelingenwet van toepassing is.

Dat zonder twijfel de bijlage 13 verder een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op art 1, 6° van de Vreemdelingenwet.

Dat derhalve richtlijn 2008/115 van toepassing is.

Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing, gedaagde rekening dient te houden van de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht.

Dat art. 41 van het Handvest van de Europese Unie (hierna: Handvest) als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

. de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat zonder twijfel het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

Dat dit hoorrecht in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem de bestuurde moet horen.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar

Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RW dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur.

Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01).

Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen ". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/H, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

2.

In de bestreden beslissing wordt wat het hoorrecht betreft verwezen naar twee ingevulde formulieren van 4.4.2017 en 31.10.2017.

Het formulier van 4.4.2017 kadert in zijn asielaanvraag. Verzoeker heeft toen gewezen op duurzame familierelaties in België met name met zijn vader, moeder, zus en neef. Hij heeft toen ook verklaard niet te willen terugkeren naar Albanië omdat hij er vermoord zou worden.

Het formulier van 31.10.2017 kadert in de voorlopige hechtenis. Verzoeker heeft toen gewezen op zijn relatie met zijn partner A. T.. De beslissing stelt dat hij hiermee niet aantoonde dat de relatie voldoende hecht is om onder toepassing te vallen van artikel 8 EVRM. Er wordt al opgemerkt dat met dergelijke algemeenheden elk ernstig onderzoek naar de toepassing van artikel 8 EVRM afwezig is. Het is een bonte bewering dit motief zo te hanteren. Er wordt niet ingegaan op de duurtijd van de relatie, de afkomst van die partner, de leeftijd van beide betrokkenen, de omstandigheden van het partner zijn, enz...

De twee formulieren kunnen niet ernstig beschouwd worden als het toepassen van het hoorrecht. Horen is een veel ruimer begrip dan in een standaardformulier een woord of zin te laten invullen.

8

Verder kunnen de verhoren van april 2017 en oktober 2017 niet aangewend worden als ernstig om een bevel te verlenen in maart 2018, of bijna één jaar of zes maanden voor de hier bestreden beslissing.

Het hoorrecht dient ook actueel te zijn, en dat is niet het geval.

Het betreft hier een louter teruggrijpen naar formulieren in het administratief dossier om snel, met name de dag dat de raadkamer een beslissing neemt, toch maar een bevel te kunnen afleveren.

Minstens is hier een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het de facto niet ernstig toepassen van het hoorrecht.

Wanneer verzoeker wel op het tijdstip van de hier genomen beslissing én ernstig zou gehoord geweest zijn had hij kunnen wijzen op de onmogelijkheid om terug te keren naar Albanië, op de verplichting van de raadkamer om in België te blijven, op zijn hechte relatie met zijn directe familieleden (vader, moeder, zus en neef), op het feit dat hij altijd bij zijn ouders heeft ingewoond ook in België, op zijn hechte en ernstige relatie met A. T. die zelf een Albanese achtergrond heeft.

Hij had deze elementen kunnen aanbrengen met betrekking tot de proportionaliteitsafweging die in het kader van artikel 3 en 8 EVRM diende te geschieden.

Er is bijgevolg geen rekening gehouden met artikel 74/13 vreemdelingenwet, noch werd een proportionaliteitsafweging gemaakt conform artikel 8.2 EVRM, en evenmin werd het hoorrecht gerespecteerd. Er werd geen rekening gehouden met artikel 3 EVRM en het gevaar dat verzoeker in Albanië loopt in geval van terugkeer.

Deze schendingen leiden ieder op zich tot vernietiging, minstens in hun samenhang."

2.6.2.1. Verzoeker houdt voor dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden is. Dit artikel bepaalt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verzoeker heeft niet kenbaar gemaakt dat hij een kind heeft of gezondheidsproblemen kent. Dit blijkt evenmin uit het administratief dossier of uit het verzoekschrift. De bestreden beslissing moest dus niet met deze elementen rekening houden. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat rekening is gehouden met het verblijf bij verzoekers familie en rekening is gehouden met de relatie met de vriendin. De bestreden beslissing oordeelt dat verzoeker niet aantoonde dat deze relatie voldoende hecht was. Er wordt opgemerkt dat ook in het verzoekschrift dit niet aangetoond wordt. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is niet geschonden.

2.6.2.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM omwille van het gevaar dat hij loopt in Albanië. Met deze grieven over het gevaar dat hij riskeert te lopen bij terugkeer naar Albanië, herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing dit niet oplegt. Deze aangevoerde schending is niet aannemelijk.

2.6.2.3. Verzoeker voert de schending aan van artikel 41 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest).

Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

"(...)

Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(...)"

Het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 87). De verwerende partij merkt correct op:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C- 287/02, Jurispr. blz. I- 5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C- 141/08 P, Jurispr. blz. I- 9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People’s Mojahedin Organization of Iran, C- 27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87).

Er kan niet ontkend worden dat de verzoekende partij in de gelegenheid is geweest schriftelijk haar standpunt zo overvloedig als zij wenste te zijn, uiteen te zetten (gehoorformulier 4 april 2017 en 31 oktober 2017). De verzoeker erkent dat hij twee gehoorbladen heeft kunnen invullen in de taal die hij kende, het Engels, wat blijkt uit het antwoord op de eerste vraagstelling. De theoretische beschouwingen van verzoeker, dat artikel 41 van het Handvest moet toegepast worden, zijn dus niet dienstig. Het hoorrecht is uitgeoefend door verzoeker.

De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het HvJ het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt. Luidens vaste rechtspraak van het HvJ leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht echter pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de verwerende partij zouden kunnen doen afzien van het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40). De verwijzing naar de rechtspraak in dit onderdeel is juist in de mate dat de Raad de toepassing van artikel 41 Handvest niet uitsluit.

Verzoeker meent dat het horen door middel van de formulieren in kwestie niet genoeg is. In dit geval kan deze redenering niet gevolgd worden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij niet de kans heeft gehad uitgebreid in te gaan op de gestelde vragen. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij zijn “hechte” relatie met diens directe familieleden (ouders, zus en neef) niet verder kon toelichten en hoe deze elementen van hechtheid, het steeds verblijven bij zijn ouders en zijn hechte en ernstige relatie met A.T. de bestreden beslissing had kunnen wijzigen. Ook in het middel voert verzoeker in essentie geen andere elementen aan dan deze die terug kunnen gevonden worden in de gehoorformulieren. Verzoeker heeft hierin kenbaar gemaakt dat hij een duurzame relatie met A.T. heeft, alsook dat hij bij zijn ouders en zus en neef leefde. Hij stelt ook dat hij veel familie in België heeft en dat hij gedood zal worden bij terugkeer naar Albanië. De bestreden beslissing antwoordt op de elementen die zijn familieleden betreffen door te stellen dat geen bijzondere afhankelijkheid wordt aangetoond terwijl verzoeker meerderjarig is en dat geen voldoende hechtheid van de relatie met A.T. voorhanden ligt. De bestreden beslissing wijst erop dat de relatie met A.T. is ontstaan in illegaal verblijf en dat relatie precair was vanaf het begin. De bestreden beslissing verwijst naar toepasbare rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens.

Waar verzoeker voorhoudt dat het horen niet voldoende actueel is geschied, stelt de Raad vast dat geen andere of nieuwere elementen zijn aangevoerd die van aard zijn de bestreden beslissing te kunnen wijzigen. Verzoeker brengt evenmin elementen aan die duiden op enige wijziging sedert zijn laatste verhoor.

Met dit betoog toont verzoeker geen elementen aan die niet zijn bijgebracht of elementen die hij kon toelichten van dien aard dat zij de bestreden beslissing kunnen wijzigen.

Verder moest de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging doen in toepassing van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 3 van het EVRM, laat hij na elementen aan te duiden van aard om een risico te lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM. Het weze herhaald dat de bestreden beslissing niet een terugkeer naar Albanië voorziet en uit het administratief dossier niet kan afgeleid worden dat de verwerende partij een dergelijke terugkeer voorziet. Wel integendeel, uit een nota van de Dienst Vreemdelingenzaken van 20 oktober 2017 blijkt dat uitdrukkelijk is gesteld dat verzoeker niet naar Albanië kan worden teruggeleid en de niet terugleidingsclausule in deze nota wordt geciteerd.

Verzoeker houdt voor dat geen rekening is gehouden met de onmogelijkheid terug te keren naar Albanië. Zoals eerder gesteld, verwijst de bestreden beslissing naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die een niet terugleidingsclausule naar Albanië bevat. De bestreden beslissing is geen verwijderingsmaatregel naar Albanië, maar enkel een bevel om het grondgebied (België en het Schengengrondgebied) te verlaten. De verwerende partij geeft te kennen in haar nota dat zij zich zeer bewust is van de niet terugleidingsclausule en heeft geen verwijdering naar Albanië op het oog. Dus moest de verwerende partij niet motiveren over een terugkeer naar Albanië en heeft dit element geen invloed op de bestreden beslissing. Verzoeker heeft dit overigens te kennen gegeven in zijn gehoorblad zodat hij niet dienstig kan voorhouden dat, indien hij gehoord werd, hij dit kon melden.

In dit onderdeel wordt de schending van de door verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk gemaakt.

Het zesde onderdeel is ongegrond.

2.7.1. Het laatste onderdeel licht toe:

“Zevende onderdeel.

Het bevel houdt op zich een schending in van artikel 8 EVRM en van het recht op gezinsleven in hoofde van verzoeker.

Hij woont hier met zijn vader, moeder en zus, en heeft ook altijd met hen in Albanië samengewoond.

De ouders hebben een verblijfstitel in België als erkende vluchteling.

Verzoeker is geboren in 1996 en momenteel 21 jaar oud. Hij is dus nog relatief jong en het ouderlijk huis 'nog niet ontgroeid'. Hoewel de meerderjarigheid formeel op 18 jaar ligt, dient rekening te worden gehouden met de realiteit waarbij het gezinsleven in veel gevallen (nog) niet stopt op die leeftijd.

Verzoeker is inderdaad meerderjarig, maar dit sluit op zich niet uit dat hij zich kan beroepen op het gezins- en familieleven. Hij toont inderdaad affectieve banden aan. Deze zijn gesteund op het jarenlang vormen van een familie in Albanië. Hierbij dient ook rekening te worden gehouden met de bijzondere familiebanden gezien het verleden waarbij verzoeker in het kader van een vendetta enkele jaren in de gevangenis heeft gezeten.

Verzoeker is moreel en ook materieel afhankelijk van zijn ouders en zus.

Daarnaast heeft verzoeker een relatie met A. T.; deze relatie is in ontwikkeling; het gaat om twee relatief jonge mensen. Ook deze relatie behoort tot het privé- en familieleven van verzoeker.”

2.7.2. Met deze stelling gaat verzoeker voorbij aan het correcte motief in de bestreden beslissing: “De betrokkene heeft op 31/10/2017 in het formulier hoorrecht verklaard een duurzame relatie in België te hebben, maar toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met zijn partner voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het bestaan van een gezinsleven tussen minderjarige kinderen en ouders en minderjarige broers en zussen wordt zonder meer aanvaard (EHRM 24 maart 1998, nr. 40456/83, Olsson v. Zweden; no. 4694/03; EHRM 6 april 2010, Mustafa en Armagan Akm v. Turkije, par. 19). Voor het bestaan van een gezinsleven tussen meerderjarige kinderen hun ouders en meerderjarige broers en zussen zullen bijkomende elementen van afhankelijkheid moeten worden aangetoond, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, worden aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat cde relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Nergens uit het administratief dossier blijkt dat er sprake is van een meer dan gewone afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de door hem vermelde familieleden.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

De verzoekende partij, die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven, waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

Dienaangaande oordeelt het Hof dat de banden tussen jonge volwassenen, die nog geen eigen gezin hebben gesticht, en hun ouders of andere naaste familieleden eveneens een ‘gezinsleven’ kunnen uitmaken (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 62; EHRM 14 juni 2011, *Osman/Denemarken*, § 55).

Verzoeker stelt correct dat hij nog jong is en bij zijn ouders leeft. Met dit toont verzoeker nog niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. Verzoeker blijkt voldoende onafhankelijkheid aan de dag te leggen om diefstal met braak te plegen. Het aantonen van affectieve banden op zich met zijn familie toont nog geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan. Verzoeker heeft een gedrag getoond dat tot vele maanden aanhouding heeft geleid, zodat geenszins is aangetoond dat diens verleden (met inbegrip van het gevangenisleven in Albanië) een bijzondere afhankelijkheid duiden. De relatie met A.T. is volgens verzoeker in volle ontwikkeling. Verzoeker is slechts in 2017 naar België gekomen. Hij zou volgens het verzoekschrift nog bij zijn ouders verblijven. Op het gehoorformulier werden geen andere gegevens kenbaar gemaakt. De thans voorgehouden elementen tonen evenmin aan dat deze relatie voldoende hecht is om van een door artikel 8 van het EVRM beschermde relatie te kunnen spreken. Voor het overige voert verzoeker geen andere grieven aan.

Dit onderdeel is ongegrond.

2.8. Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN